

[Tom Behnke]

det hele til sin kones navn. Som det er nu, siger det offentlige bare, at man vil dispensere, og så betaler man.

For danske familier gælder det, at hvis man ønsker at få hjælp via bistandsloven, bliver det beregnet ud fra, hvad husstandsindkomsten er. Når det drejer sig om de fremmede, ser man på enkeltpersoner, og det bevirker i praksis, som vi har set det i Aalborg, at en udlænding kunne overføre sine aktiver til konens navn og derefter gå ned og få sine forældre forsørget af det offentlige. Det er helt urimeligt.

Med hensyn til at opnå statsborgerskab mener vi, at de fremmede skal have været i landet i 12 år og ikke som i dag i 7 år, før de kan søge dansk statsborgerskab, og at de kun skal kunne få dette statsborgerskab, hvis de kan godtgøre, at de kan klare sig selv, og kun, hvis de fører en straffriandel. Desuden så vi gerne, at man lavede en kvoteordning, så kun et begrænset antal årlig fik dansk statsborgerskab. I hvert fald punktet om den straffriandel vil vi søge hævdet her i Folketinget. Det har været svært at overbevise de forskellige partier om det. Det ser vi gang på gang, når der gives statsborgerskab til tusindvis af udlændinge, hvoraf mange er kriminelle, endda groft kriminelle.

Vedrørende kriminaliteten er det vores overbevisning, at hvis de fremmede, mens de er her i landet, udøver mindre grov kriminalitet, bør det bevirke en udsættelse af muligheden for at opnå statsborgerskab med et antal år afhængigt af kriminalitetens grovhed. Men også her er der for os en øvre grænse. Hvis man som fremmed har begået så grov kriminalitet, at man er blevet frihedsberøvet eller står til at skulle frihedsberøves for det, skal man udvises af Danmark. Her skelner vi mellem asylansøgere i ansøgningsfasen, der skal udvises straks, og egentlige indvandrere, der skal udvises efter udstået straf.

Derudover mener vi, at enhver flygtning, der er her i landet, og enhver fremmed, der ikke er selvforsørgende, skal sendes retur til deres hjemland, så snart forholdene i hjemlandet er blevet normaliseret, og så snart forholdene i hjemlandet er så sikre, at vi kan sende dem retur.

Jeg vil også gerne slå et slag for, at vi får bedre statistik på dette område. Hver gang vi beder om tal for det ene eller det andet, får vi

det svar, at det af den ene eller den anden grund ikke kan lade sig gøre. Så prøver vi at formulere spørgsmålet på en ny måde og får igen et afvisende svar. Når man så har prøvet med 5-6 forskellige formuleringer, ligger tallene der alligevel til sidst. Det var kun et spørgsmål om, at man skulle stille spørgsmålet på den helt eksakte, præcis nøjagtige måde, og det er ikke rimeligt, for ministeren ved jo godt, hvad det er for tal, vi ønsker at få på bordet.

Og så lyser den røde lampe.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Ja, for taletiden er udløbet.

Arne Melchior (CD):

Fru Pia Kjærsgaard nævnte, at så vældig mange flygtninge søger til Danmark, som hun betegnede som verdens smørhul. Denne betegnelse kan forstås på mere end én måde, men det er vel også en erkendelse af, at det er det, vi er. Relativt målt har vi, som man nu har i et smørhul, en levestandard, der ligger langt over, hvad det kæmpemæssige flertal af verdens 178 nationer – når vi regner efter FN's medlemstal – har. Så er det jo ikke unaturligt, at vi værende i den situation også yder en noget større indsats, end så mange andre lande er i stand til.

Men en faktisk omstændighed er jo, at langt flere søger til andre lande end Danmark. Det er altså ikke korrekt, at det går ud over land og rige og ud over verdensdelene: Kom til Danmark, min far, dér får du både på den ene og på den anden måde. Der er langt, langt flere, der søger til andre lande, også os nærtliggende lande, end der søger til Danmark, for slet ikke at tale om de lande i Asien og Afrika, som tager flygtninge i millionvis.

Fru Pia Kjærsgaard sagde, at hun savner en overordnet dansk flygtningepolitik. Det kan jeg egentlig ikke forstå. Vi har en lov på området, som for få måneder siden er vedtaget her i Tinget med et overvældende flertal, mere end fem sjettedele, og vi har nogle internationale konventioner, som Danmark også efter godkendelse i Folketinget har tilsluttet sig. De to dele tilsammen udgør naturligvis den overordnede danske udlændinge- og flygtningepolitik, indtil Folketinget måtte nå til andre resultater. Så nemt er det faktisk.